

COLUMN 84 - IN HET BOS DE BOMEN ZIEN

Schijndel - Planted Tree in Memory

Valkenswaard - (toekomstig) herinneringsbos

We zijn er weer eens funerair op uit geweest met z'n tweeën. Of liever gezegd: drie keer op uit geweest. Want de tijd dat we meerdere begraafplaatsen op een dag konden doen ligt inmiddels al ver achter ons. Rindert wilde graag foto's van drie gedenkbomenbossen voor zijn artikel op de website. En sinds mijn *long covid*, ofwel zoals dat tegenwoordig heet het *post covid syndroom*, valt er niet zoveel tegelijk meer te doen. Helaas, het is niet anders.

De corona, die we allebei hebben gehad, duurde bij beiden maar twee dagen. Bij Rindert was de kous daarmee af. Gelukkig maar, want hij heeft nog blijvende restverschijnselen na de laatste heupoperatie en een mens hoeft niet per se alles te hebben. Maar bij mij was die kous niet af. Het heeft drie maanden geduurd voordat duidelijk was wat de problemen waren. Inmiddels heb ik al negen maanden therapie en er zit zeker verbetering in. Maar meer dan één activiteit zoals bovengenoemd kan ik per dag niet meer aan. En of dat nog ooit komt?

We zijn er dus drie keer op uit geweest. En we hebben drie verschillende gedenkbomenbossen (in wording) gezien. Funerair geïnteresseerden weten dat geen twee begraafplaatsen hetzelfde zijn. En dus twee bomenbossen (bomenbossen??) ook niet. Dat maakt het interessant.

De eerste waar we waren was in Schijndel. *Planted Tree in Memory*. Geen flauwe notie waarom dit bij alle bordjes in het Engels is vermeld. Maar dat is een beetje mijn ergernis. Het Nederlands is een mooie taal die het verdient om gebruikt te worden. Voor bijna alles hebben we een Nederlands woord. Toch schijnt het zo te moeten zijn dat we het Engels in ons dagelijks leven als normaal moeten gaan beschouwen, zijn gaan beschouwen. Een verrijking zou je kunnen zeggen. Maar ik vind het een verarming. Onze arme taal, die kwijnt een beetje. Steeds meer. "Zoek de taalfouten in de krant" is -als je het Nederlands nog beheerst- niet zo'n moeilijke opdracht meer. Wel een tijdrovende want het zijn er veel! Maar goed, dat ben ik dan weer.

Schijndel dus. Wat een verrassing. We waren er nog nooit geweest omdat we deze bij onze bezoeken in lockdowntijd hadden overgeslagen. We beperkten ons toen tot onze eigen regio met 192 begraafplaatsen. Een echt kerkhof nog. Een hof achter de kerk. Vrij standaard indeling, dat wel. Maar na het toegangspad zagen we aan de rechterkant een veld met allesbehalve standaard bomen. Niet allemaal inheems, maar á là. Het is niet de bedoeling dat ze allemaal uit de kluiten gaan wassen en ze worden qua vorm ook wel een beetje in toom gehouden. Maar het is een bijzonder levendig geheel en er is goed over nagedacht.

Ook over de rest van de begraafplaats kom je meerdere gedenkbomen tegen, maar meer verspreid dan in dat bomenbosje in wording. Die heb ik dan niet gezien, daar is Rindert naar op zoek geweest, ik had intussen een bankje opgezocht om even te kunnen rusten. Zo'n bankje is wel hard, dus het 'rust zacht' is nog ver weg.

Het tweede bos was in Valkenswaard. Bos in potentie dan. We zagen 'm eerst niet, het bos. Dus liepen we de verkeerde kant op (helaas) en zagen daardoor de hele begraafplaats. Jammer voor mij, want dat is verspilde energie die ik toch al bijna niet heb.

Asten - Gedenkbos

Bijna terug bij de ingang zagen we ineens de bomen. Nogal ver uit elkaar en niet zoveel eigenlijk. Wel al wat groter van formaat. Maar een bos moet het echt nog wel worden. En daar heb je toch wel heel wat meer bomen voor nodig. Het bomenterrein is niet zo groot en zal ook met meer aanplant toch alleen maar een bosje blijven. Het bood ons nog niet zoveel om over te verhalen.

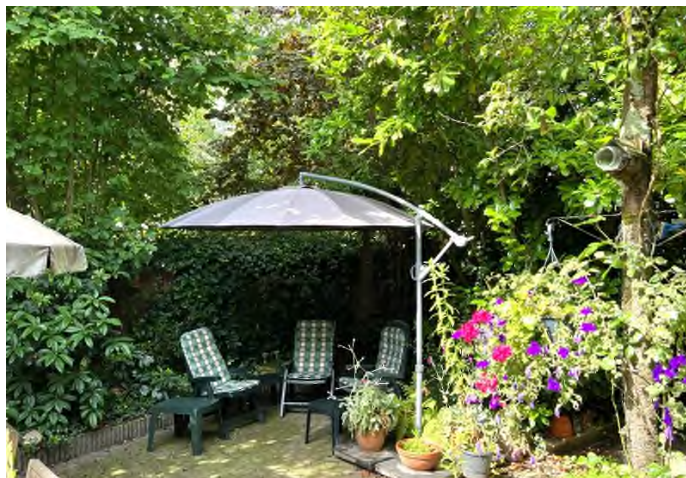
Dan was het derde bos in Asten wel weer veel interessanter. Ook dat bos zagen we eerst niet want we reden er voorbij op een hobbelig zandpad. We verwachtten de bomen aan de rechterkant maar daar was alleen maar het Brabantse platteland. We eindigden plotseling op een boerenerf en stonden met de neus tegen een aftandse schuur. Keren was een hele toer. Gelukkig hadden ze geen dolle hond en kwam er niemand naar buiten om verhaal te halen.

Op de terugweg stond het bos wel aan de rechterkant. Er was een heuse parkeerplaats en een echt toegangshek. Open. Onder een dreigende donkere lucht die niet veel goeds voorspelde liepen we er naar toe. Onmiddellijk kwam er een nieuwsgierige man op ons af. Hij keek heel vriendelijk maar je zag ook dat hij dacht: "Gullie ken ik nie, efkes kieke wie da zijn". Hij had er zijn boom voor in de steek gelaten. We vertelden hem dat we hier voor het eerst waren en dat we het wel eens wilden zien. Bereidwillig kregen we uitleg. De gedenkbomen zijn voor iedereen, niet alleen voor overledenen. Hij heeft een familieboom, een boom gewoon voor de hele familie, ze leefden nog allemaal. En iedereen van de familie bezoekt wel eens de boom. Soms samen. Dit deel van het gedenkbomenbos begint al aardig op een bos te lijken, je ziet de potentie.

De man heeft een hark in zijn hand want hij is bezig met het onderhoud van de boomspiegel, dat moet iedere eigenaar (nou ja eigenaar, in feite iedere huurder van de boom) zelf voor zijn rekening nemen. Elke gebeurtenis die voor mensen van belang is, kan een reden zijn om een boom te nemen. Een overlijden natuurlijk, maar ook een huwelijk, een geboorte, een zoveel jarig huwelijk, een gedenkwaardige gebeurtenis, noem maar op. De namen en de gebeurtenis komen op een bordje bij de boom te staan. Uniform, niks eigen initiatief, dat niet. Overal dezelfde bordjes, behalve natuurlijk -burgerlijke ongehoorzaamheid- hier en daar een afwijkende. Je mag niks bij de boom neerzetten, bordje en boom, dat is het. Behalve natuurlijk -burgerlijke ongehoorzaamheid- hier en daar een lantaarntje, of een windvaantje. Hou je toch niet tegen. Je ziet het overal waar strenge regels gelden, ze gelden niet voor iedereen. Iedereen is gelijk, maar sommigen zijn immers gelijkjer dan anderen...

We horen dat hij een Japanse schoondochter heeft en dat hij in Japan is geweest. En dat de naastgelegen golfclub het gras maait. Het superlange gras staat overal te wuiven, het is een mooi gezicht. Er zijn smalle paden in gemaaid, zodat je wel over het hele terrein kunt lopen. Een ander hoekje heeft geen lang gras maar paden van boomschors. De bomen zijn daar nog veel kleiner en hebben nog veel groeizaam weer nodig. Er is nog een uitbreiding, maar daar is nog niet veel te zien.

De dreigender wordende lucht en het gure windje sturen de man naar huis. En wij -nog steeds bij het hek- gaan een beetje rondlopen. Bordjes lezen, gemaaide paadjes aflopen, foto's maken. Als mijn man achter de bomen verdwijnt weet ik alweer hoe laat het is. Het gure weer joeg ons ook naar huis.

Zou ik een gedenkboom willen? Waarvoor dan? Overleden ouders? Dat is al zo'n veertig jaar geleden, dat hoeft niet meer. Geboortes van kind en kleinkind? Dat ligt ook al een halve en een kwart eeuw achter ons. Een plekje om met de familie bij elkaar te komen? Dat doen we (heel vaak) ofwel bij ons thuis ofwel bij een nichtje van mij voor onze maandelijkse maandagochtend-nichten-en-nevenkoffie. Die *postcovid* is wel een heel speciale gebeurtenis al ben ik er niet blij mee, maar daar denk ik de hele dag al aan, dus daar helpt een boom ook niet bij. Een boom voor als we (over 3 jaar) vijftig jaar getrouwd zijn? Ach, wie weet, dan zijn we er misschien al niet meer en wie moet dan die boomspiegel onderhouden? Wij houden het wel bij de bomen in onze eigen tuin, daar staan wel 4 bomen op 3 bij 4 meter en wij noemen dat stukje tuin "ons bos". We kunnen daar lekker onder zitten en alles gedenken wat we willen. Als de zon schijnt tenminste. De tuinstoelen zullen dit jaar niet erg verslijten.

← "ons bos"

Schijndel

Valkenswaard

Asten